

Greg Lake is een legendarische naam in de (progressieve) rock. Hij was lid van de eerste bezetting van King Crimson en speelde in misschien wel de meest symfonische rockband ooit: Emerson, Lake & Palmer. Waar bij ELP alles groots was, doet Greg het solo tegenwoordig rustiger aan. Zijn *Songs Of A Lifetime* soloprogramma brengt hem langs kleinere zalen en theaters. Het geeft hem de mogelijkheid om in een intieme setting met fans van gedachten te wisselen over zijn lange en indrukwekkende carrière. Nu is fan Paul aan de beurt.

Lucky Man

GREG LAKE

DISCOGRAFIE

Greg Lake (selectief)

Greg Lake	1981
Live On The King Biscuit Flower Hour	1981
Manoeuvres	1983
From The Beginning / Retrospective	1997
From The Underground	1998
From The Underground II	2003

King Crimson

In The Court Of The Crimson King	1969
Live at the Marquee Club	1969
In The Wake Of Poseidon	1970
Epitaph	1997

Emerson, Lake & Palmer

Live At The Isle Of Wight Festival	1970
Emerson Lake & Palmer	1970
Tarkus	1971
Pictures At An Exhibition	1971
Trilogy	1972
Brain Salad Surgery	1973
Welcome Back My Friends To	1974
Works, Volume I	1977
Works, Volume II	1977
Love Beach	1978
In Concert/Works Live	1979
Black Moon	1982
Welcome Back (live)	1992
Live At The Royal Albert Hall (live)	1993
In The Hot Seat	1994
Live In Poland	1997
Live In Montreux (live)	1997
Then And Now	1998
Works Orchestral Tour/Manticore (live)	2003
From The Beginning (live)	2008
At High Voltage	2010
40th Anniversary Reunion Concert (live)	2011

Emerson, Lake & Powell

Emerson, Lake & Powell	1986
The Sprocket Sessions	1986
Live In Concert	1986

Asia

Asia In Asia (live)	1983
Enno Kai (live)	1983

"Het idee voor de tour kwam in me op, toen ik mijn autobiografie aan het schrijven was die - zeer toepasselijk - Lucky Man gaat heten. Ik wilde nummers spelen die iets voor me betekenen en belangrijk waren in mijn carrière. En ik bedoel niet alleen de muziek van Emerson, Lake & Palmer en King Crimson. Zo speel ik Heartbreak Hotel van Elvis, dat is een held van me. Deze nummers vormen een reis door mijn leven. Deze reis wil ik herhalen met mijn fans. Ik deel mijn ervaringen met het publiek door erover te vertellen en zij mogen vragen stellen. Het is een erg intieme show. Soms levert het hilariteit op en soms tranen. Mensen openen hun hart en dat is mooi. We zijn één grote familie. Dat vind ik erg fijn. De recensies zijn zeer positief. Ik speel volledig alleen en maak deels gebruik van banden met originele muziek. Kijk, sommige nummers zijn gewoon niet te vermijden, zoals Lucky Man, From The Beginning, Karn Evil 9 en 21st Century Schizoid Man, maar je zult ook genoeg verrassingen horen."

De muziek van ELP bevat vaak grote arrangementen. Je speelt ze nu op een uitgekleden manier. Wat vind je van de stelling dat het niet uitmaakt op wat voor manier muziek gespeeld wordt, als het maar goed gespeeld wordt? Neem een voorbeeld aan Carl Palmer die met zijn band ELP-muziek uitvoert met een gitarist in plaats van een toetsenman?

"Ik ben het er volledig mee eens. Ken je de uitdrukking 'een goed nummer moet benen hebben'? Zo is het mogelijk een stuk met een uitgebreid arrangement door één stem uit te laten voeren. Het gaat om de muziek, maar ook hoe het uitgevoerd wordt. Als je je als musicus maar voor honderd procent geeft."

LACH EN TRAAN

Welke vraag word je het meeste gesteld?

"Uiteraard is dat of ELP ooit weer bij elkaar komt. En daar geef ik dan steeds netjes antwoord op."

Welk antwoord is dat dan?

"Wat mij betreft was ELP na de reünie op het High Voltage Festival in Londen in 2010 op wereldtournee gegaan. Maar Keith en Carl wilden dat niet: die vonden het wel mooi zo. Ik vind het jammer en eigenlijk ook wel een beetje belachelijk. ELP-muziek is de muziek van onze levens. Waarom zouden we het dan niet meer spelen?"

Maar Keith en Carl spelen die muziek toch nog met hun eigen bands?

"Precies! Waarom spelen we die muziek dan niet samen? We zijn alle drie nog in leven, dat is al heel wat. Keith en ik hebben ook nieuwe muziek geschreven die veelbelovend is. Hopelijk gaan we daar ooit nog eens mee verder. Ik werk graag met Keith samen. Hij is de koning van de Hammond! Uiteraard is hij ook een prima pianist, maar de grote klassieke spelers als Vladimir Ashkenazi heb ik toch hoger zitten. Op piano is Keith vooral een fantastische begeleider. Neem nou Take A Pebble. Dat is mijn compositie, maar hij weet dit op piano prima in te vullen."

Welke vraag uit de zaal zal voor altijd in je geheugen blijven hangen?

"Dat was geen vraag maar een verhaal. Een deejay kreeg een vraag van een luisteraar of hij het nummer Watching Over You wilde draaien. Het was voor zijn dochter die op dat moment op sterven lag. Vlak nadat hij het stuk had gedraaid, stierf het meisje..."

Pfff...

"Kijk, dat is nu precies de reactie die ik ook van het publiek kreeg. Dat is het mooie van deze tournee: het levert een lach en een traan op!"

Met ELP heb je opgetreden voor 350.000 mensen tijdens de California Jam en voor 80.000 in het Olympisch Stadion van Montréal. Nu speel je voor een veel kleiner publiek.

"Het is allemaal best mooi om voor zoveel mensen op te treden, maar als het om dat soort aantallen gaat, heb ik bijna niet meer het gevoel om voor mensen te spelen, maar dat je naar een oceaan staat te kijken. Nu ik in kleine zalen speel, kan ik mijn publiek recht in de ogen kijken en aanraken. Dat vind ik eerlijk gezegd een hogere vorm van magie dan die megashows."

Kom je ook naar Nederland?

"Graag! In 2010 stond ik samen met Keith geboekt voor een optreden in Amsterdam, maar dat ging niet door vanwege zijn gezondheid. Ik heb dus nog iets goed te maken. Maar theaters staan niet te springen om one-man-shows. Jon Anderson heeft ook volle zalen getrokken, dus is er nog hoop..."

RINGO STARR

Wat zijn je herinneringen aan het reünieconcert van ELP tijdens High Voltage?

"Zeer positief! Het was erg emotioneel

om weer met Keith en Carl samen op één podium te staan. Misschien verliep niet alles even gladjes, maar ik heb er van genoten en ik weet zeker dat dit ook geldt voor Keith en Carl, alsmede voor het publiek. Het was een mooi moment."

Naar mijn mening heeft ELP een uniek geluid. Welke bijdrage heeft de groep naar jouw idee de geschiedenis van de rockmuziek gebracht?

"Dan komt iemand als Jordan Rudess van Dream Theater bij mij in gedachten. Hij behoort tot de beste, meest gerespecteerde toetsenisten van deze tijd. Hij zei tegen me dat ELP voor hem onder meer de reden is geweest om muziek te gaan spelen. Daar doe je het voor. Onze muziek was naar mijn mening ook bijzonder omdat wij als inspiratiebron niet - zoals veel Britse bands - de Amerikaanse blues- en soulmuziek alsmede gospel hadden, maar ook Europese klassieke muziek. Volgens mij is het juist die mix van invloeden geweest die de progressieve rock heeft gevormd. King Crimson, Yes en Pink Floyd hebben ook die mix in hun muziek verwerkt. Ik vind dat allemaal geweldige bands die veel hebben betekend in de rockhistorie. Persoonlijk ben ik erg geïnspireerd door de rock 'n roll van Elvis en Little Richard. Mijn grootste voorbeelden zijn echter The Beatles. Wat waren die goed! Ze waren hun tijd ver vooruit, zowel muzikaal als opnametechnisch. De gelaagdheid in hun muziek was geniaal."

Hoe was het om met Ringo Starr en zijn all-star band samen te spelen?

"Heel gaaf! Ringo is een ondergewaardeerde drummer. Hij speelt geen solo's, maar iedere klap is wel raak en met veel precisie. Ringo is een prachtig persoon. Hij heeft veel meegemaakt, was bijvoorbeeld aan de drugs verslaafd, maar is er als beter mens uit gekomen. Ringo is een erg spirituele man met een hoge mate van gevoel en medeleven. Ik heb heel wat interessante mensen ontmoet. Robert Fripp en ik zijn samen opgegroeid, hebben samengewoond en hadden dezelfde gitaarleraar. Muzikaal wisten we werkelijk alles van elkaar. Ik was een rocker, maar Robert had nog nooit in een rockband gespeeld. Giles, Giles & Fripp, waar King Crimson uit ontstond, was meer een soort cabaret dan rock. Met Chris Squire heb ik ook samengewoond. Er was altijd een 'strijd' tussen ons over wie nou voor het

eerst de ronde houten Rotosound snaren was gaan gebruiken."

STEVEN WILSON

Wat betekent meer dan 40 jaar ELP voor je? "Veel. Het was een mooie periode. Ons eerste album bezat nog niet echt een identiteit. Die plaat was meer het gevolg van het feit dat we bij elkaar waren gekomen. Tarkus, Trilogy en Brain Salad Surgery laat het beste van ELP horen. Mijn favoriet van deze drie is Trilogy. Works vind ik een goede plaat, maar veel van onze fans pikten de nieuwe orkestrale aanpak niet. Zelfs Love Beach kan mij best bekoren. Over de lp met Cozy Powell ben ik zeer tevreden: hij bracht een wat steviger drumgeluid mee dan de meer jazzy sound van Carl. Helaas is er geen vervolg gekomen. Black Moon en In The Hot Seat vind ik best sterke albums, maar ze bevatten de ELP-sound door de ogen van producers. Dit staat los van het uitstekende werk dat Mark Mancina heeft afgeleverd met Black Moon, maar het was ELP niet meer."

Was het niet apart voor je om als gitarist en bassist deel uit te maken van een toetsengerichte band?

"In eerste instantie lag het plan er om met een gitarist te gaan werken. Toen Keith en ik voor het eerst bij elkaar kwamen en Carl er nog niet bij was, waren wij in contact met drummer Mitch Mitchell van The Jimi Hendrix Experience. Hij sloot zich niet bij ons aan, maar bracht wel de suggestie in om Jimi te vragen. The Jimi Hendrix Experience was toch net uit elkaar gegaan. Toen Carl er bij kwam, concludeerden we

dat we als trio erg krachtig klonken. Ik speel immers ook gitaar en eigenlijk hadden we geen sologitarist nodig..."

Onlangs heeft Steven Wilson nieuwe mixen gemaakt van de eerste twee ELP-albums. Hoe kijkt je daar tegen aan?

"Met gemengde gevoelens. Steven is een uitermate getalenteerd persoon die onze muziek met veel zorg heeft behandeld. Met de huidige technologie is het mogelijk om oude opnamen fantastisch te laten klinken en dat doen deze albums. Aan de andere kant valt ook iets te zeggen voor de originele opnamen, inclusief beperkingen. Neem bijvoorbeeld de opnamen van Motown. Die klinken vreselijk, maar op een of andere manier was het zoals het was, met een soort schoonheid." Op de heruitgave van Tarkus staat een werkelijk prachtig stuk van jou, genaamd Oh My Father...

"Bedankt, maar dat nummer had nooit op een ELP-cd mogen staan! Ik heb het geschreven ter nagedachtenis aan mijn overleden vader en het was alleen bedoeld voor mezelf. Toen leden van de platenmaatschappij door dozen met tapes hebben gespit voor een ELP-box, stootten ze op dat nummer en hebben ze het gebruikt. Ze hebben het mij niet verteld. Ach, ik accepteer het maar."

MOOG

Je hebt twee soloplaten gemaakt, Greg Lake en Manoeuvres. Beide zijn onlangs opnieuw uitgebracht. Hoe kijkt je terug op die albums?

"Ik was op zoek naar een richting. Ik had geen zin om een tweede ELP op te richten en besloot om meer rockgerichte muziek te maken. Ik moet mijn eigen ideeën kunnen ontplooiën. Je weet waarschijnlijk wel dat ik in 1983 één concert heb gespeeld met Asia, toen zij problemen hadden met John Wetton. Het was best een bijzondere ervaring en het was ook het eerste door MTV uitgezonden live-concert. Ik speelde echter de muziek van anderen en zong de teksten van John, iemand die ik overigens hoog heb zitten. Dat voelde niet goed. In totaal ben ik maar een week lid geweest van Asia. Mijn eerste solo-

album maakte ik samen met Gary Moore. Dat was een fantastische gitarist en een prima kerel. Volgens mij heeft het publiek nooit echt de pure diepte in zijn muziek ontdekt. Ik mis hem enorm!"

Komt er een nieuw soloalbum?

"Die plannen heb ik zeker. Ik heb ook genoeg nieuwe muziek en heb de laatste jaren een fantastische band. Hier zit gitarist Florian Opahle in die momenteel in Ian Anderson's Jethro Tull speelt. Verder heb ik samengewerkt met Paul O'Neill en zijn aparte Trans-Siberian Orchestra."

Wat ik zo bijzonder vind aan de muziek van ELP is, dat de band misschien wel het meest bekend is vanwege Lucky Man, een nummer geschreven door jou. Maar iedereen heeft het altijd over Keiths Moogsolo aan het einde van het stuk en dat dit de muziekwereld heeft veranderd...

"We hadden de eerste ELP-lp gereed, maar er was nog ruimte over voor één nummer. Keith en Carl hadden geen muziek meer en ik stelde Lucky Man voor, een folksong die ik had geschreven toen ik twaalf jaar oud was. Keith zag het niet zitten en besloot de kroeg in te gaan. Ik ben toen gaan experimenteren en heb vele overdubs aangebracht: je hoort alleen mijn stemmen, bas en gitaren, alsmede Carl op drums. Aan het einde speel ik zelfs een gitaarsolo (deze versie staat op de nieuwe heruitgave van het album). Het leek wel een beetje op de Beach Boys! Toen Keith uit de kroeg kwam, begreep hij ook niet zo goed hoe we dit onder de ELP-vlag uit konden brengen. En wat moest hij er dan op spelen? Nu was het toeval dat zijn modulaire Moog synthesizer precies op dat moment werd geleverd. We zijn ermee gaan stoeien en Keith speelde spontaan de solo aan het einde, gebruik makend van het portamento-effect. Ik heb het opgenomen. Keith vond het maar niks en wilde de opname schrappen, maar ik stond er op om het in deze vorm te behouden. Gelukkig maar!"

Hoe kijkt je terug op je lange carrière?

"Met veel genoegen. Voor iemand met zo weinig talent als ik, heb ik het nog ver geschopt (lacht). Het was een kwestie van de juiste plaats, tijd en de juiste mensen ontmoeten. De eerste bezetting van King Crimson ging uit elkaar in 1969. Op precies die zelfde avond speelden we een concert samen met The Nice en ontmoette ik Keith. Toeval bestaat. Ik beschouw mezelf dan ook als een Lucky Man!"

Foto: Bert Heep

